

Puheenjohtajan palsta

Teksti:
Heikki Virri

Katsoin jokin aika sitten televisiosta dokumentin australialaisen oopperaseurueen kiertueesta Australian takamailla. Seurue esitti Puccinin *La Bohème*a ihmisille, joista suurelle osalla esitys oli elämänsä ensimmäinen oopperakokemus. Esitykset olivat kouluilla tai paikallisissa juhlahuoneistoissa, kulissit bussiin mukaan mahtuvia, viitteellisiä seiniä ja huonekaluja. Laulajat ja orkesteri kuitenkin ammattilaisia taikka laulajan ja soittajan urasta haaveilevia. Televisiosta päätellen esitykset olivat olosuhteisiin nähden kelvollisia.

Ohjelmassa näytettiin yleisön valmistautumista esitykseen ja reaktioita esityksen aikana ja sen jälkeen. Vaikutelmaksi jäi, että se mitä katsojat kokivat oli heille merkityksellistä.

Itävaltalaisen *Der Neue Merker* –oopperalehden toimittaja oli viime kesänä ensimmäistä kertaa Savonlinnan oopperajuhlilla. Hänen vieressään oli istunut lappilainen nuorimies, joka oli tullut yli 1000

kilometrin matkan nähdäkseen *Taikauihun*. Hänkin oli ensimmäistä kertaa oopperassa – ja hyvin vaikuttunut näkemästään ja kuulemastaan.

Kritiikeissä väännetään peistä tenorin korkean C:n onnistumisesta tai Wotanin silmälapun puuttumisen merkityksestä. Ammattilaiskatsoja (-kuulija) katsoo eri silmällä, kuulee eri korvalla kuin maallikko. Joskus saattaa kelvollinenkin esitys tuntua huonolta, kun jokin pikkuseikka on pettänyt. Joskus tuotantotiimi on tavoitellut kuuta taivaalta ja flopannut.

Taide on siitä erikoinen käsityön muoto, että siinä ei voi tehdä vanhaa, ennen tehtyä, vaan on pyrittävä tekemään uutta, sanomaan sanomatonta, tuntemaan ennen tuntematonta. Joskus taiteilijat liikkuvat niin kaukana yleisönsä edessä, että heidät tavoitetaan vasta vuosien – tai satojen vuosien – päästä. Joskus he lentävät aurinkoon ja putoavat kuin Ikaros, siivetönä. Ei ole taiteilijan tehtävä odottaa yleisöä,

mutta ei myöskään yleisön tehtävä seurata taiteilijaa. Kaikella on aikansa.

Lienee lopultaikin syytä muistaa mistä taiteesta on kyse. Kun teos välittää taideyleisölle merkityksellisiä sisältöjä, on se onnistunut. Australialaisen *bush*-oopperan esitykset olivat erinomaisen onnistuneita. Niin olivat myös Suomen Wagner-seuran 15-vuotisjuhlien lähes *ex-tempore* esiintyneet valkyyriat. Kivikauden luolamaalaukset ovat vaikuttavinta taidetta mitä on.

Luin viime viikolla Harry Frankfurtin kirjan *Paskanpuhumisesta* (engl. *Bull Shit*, Johnny Kniga 2006). Kirja on lyhyt, reilusti alle sata sivua. Se kuitenkin kertoo aiheestaan kaiken olennaisen, ymmärrettävästi.

Hyvää alkavaa talvea Wagneriaanin lukijoille!

Suomen Wagner-seuran 15-vuotisjuhlan yleisöä väliajalla.

Juhlan jälkeen taas arki

Hyvin toimiva seura vaatii aktiivisia jäseniä

Suomen Wagner-seura vietti toimintansa 15-vuotispäivää juhlavasti Helsingissä järjestämällä asiantuntijaseminaarin Kansallisoopperassa ja musiikillisen iltajuhlan ravintola Laulumiehissä.

Järjestelyistä vastasi nyt ensimmäisen kerran Helsingin ohjelmatoimikunta, kun edelliset, 5- ja 10-vuotisjuhlat, järjestettiin vielä Turussa paikallisin voimin. Muutos vastaa ajan henkeä: kun jäsenluku on kasvanut nyt 786:een, niin runsas puolet eli 429 jäsenistä tulee jo Helsingin seudulta.

Runsasta kiitosta saaneet juhlamme vaativat monen kuukauden työrupeaman, joka loppua kohden vain kiihtyi. Suurin ansio onnistumisesta kuuluu kuitenkin lois-

tavalle laulajakaartille, heidän säestäjilleen ja ohjaaja Pekka Asikaiselle. Saimme nyt nauttia siitä mitä viime vuosina olemme stipendiaattitoimintaamme investoineet. Näistä taiteilijoista vielä kuulemme!

Pääkaupunkiseudulla asuvien kasvanut osuus jäsenkunnasta asettaa myös yhä enemmän vastuuta ohjelmatoimikunnalle. Kansainvälisen Wagner-yhdistysten liiton vuosikongressissa Leipzigissa viime vuonna kuultiin huolestuneita Leipzigin puolesta, joissa toiminnan suurimmaksi uhkatekijäksi todettiin aktiivitoimijoiden vähäisyys. Se on nopeasti kasvava ongelma niin Turussa kuin Helsingissä.

Kiihkeärytymisessä elämänmenossamme

on yhä vaikeampi löytää ihmisiä, jotka uhraisivat vapaa-aikaansa palkatta vuosien ajan niinkin hyvän asian kuin Wagnerin musiikin edestä. Tässä auttaa vain työmäärän jakaminen. Toivon, että tulevat kevät innostaa entistä useammat osallistumaan työhön seuramme hyväksi. Osallistuminen voi olla pelkkää palautteen antamista, mutta ideointi, yhteyksien pito ja tapahtumien järjestäminen vasta tekevät seurastamme toimivan. Tervetuloa toimimaan!

Teksti:
Riitta-Eliisa Laine